

idoma omului, orice țară este formată din corp (componenta statică sau fizico-geografică din interiorul granițelor stabilite de istorie sau de tratatele internaționale) și din spirit (componenta dinamică, constituită din limbă, cultură și tradiții, care – în zilele noastre – cunoaște o neconținută revigorare prin turism și marile migrații dinspre Est spre Vest și dinspre Sud spre Nord, dar mai ales prin intensificarea fără precedent a legăturilor diplomatice și a schimburilor informatice, respectiv a produselor destinate consumului imediat și a celor cultural-spirituale care intră în patrimoniul universal). Până la Decembriada din 1989 (firește, din cauza neroadei politici comuniste de închidere ermetică a granițelor țării), românii – siliți de acele cumplite decenii de constrângere până la depersonalizare și de sterilizare spirituală până la deplina uniformizare – și-au prelungit în arta de-a supraviețui seculara îndatorire exprimată clar și concludiv de Eminescu prin „eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul”...

Cine s-ar fi gândit la vremea respectivă că, împinși de nevoi mai presante ca ale înaintașilor și de cinicul îndemn băsescian-prezidențial – „Cui nu-i place, n-are decât să plece!”, românii faimoși prin strânsele lor legături cu glia străbună, vor împânzi lumea în căutarea a ceea ce borfașii cârmuitori postdecembriști refuză să le dea (locuri de muncă, siguranța zilei de mâine, trai decent, certitudini în ceea ce-i privește pe urmași, mai multă liniște și armonie launtrică, democrație faptică, nu numai demagogie), ducând cu ei atât dorurile nestinse după țara-mamă, cât și statornicia legăturilor cu frații din țară prin intermediul românismului mereu viu și activ.

Iar acest lucru, evidențiat în campaniile electorale prin prezența masivă în favoarea votului rațional, iar între campanii prin diverse manifestări dedicate românismului, respectiv prin promptele și responsabilele luări de atitudine (petiții online, intervenții la marile cancelarii occidentale) atunci când nevrednicii cârmuitori postdecembriști se pregătesc să dea și mai zdravăn cu bățul în balta puturoasă a politicii dâmbovițene, acest lucru, deci, nu doar că este deopotrivă încurajator și reconfortant pentru românii din țară („Iată, își spun ei, că nu suntem singuri în lupta inegală cu nesățiosul balaur multicefal al corupției, minciunii și trădării”), ci face ca spiritul României să călătorească pretutindeni în lume și să fie cunoscut până la marginile Pământului.

Că dacă se lasă doar în seama românilor din interiorul granițelor, spiritul României (potrivit distincției operată în perioada interbelică de filosoful Nae Ionescu) poate conta numai pe sinceritatea și devotamentul adevăraților români (românii neaoși, pe ai căror cioareci, vorba lui Petre Țuțea, se sprijină statul român), nu și pe sentimentele zgomotos afișate de bunii români (alogenii care fac pe dracu-n patru să se achite de toate obligațiunile cetățenești, dar care cu

toate astea nu ajung nici măcar la degetul mic al țăranului demn în ceea ce privește firescul, frumusețea, bogăția și trăinicia simțămintelor românești).

E drept că bunii români, chiar împreună cu simplii trăitori pe aceste meleaguri, încă nu sunt majoritari. Dar să nu pierdem din vedere faptul că, aidoma evreilor din România proaspăt bolșevizată după încheierea celui de-al doilea război mondial, deja unii dintre aceștia dețin pârghii însemnate în stat și că scopul lor tainic nu este să ajute milioanele de alegători aduși în pragul disperării, ci să-și facă făcutele lor nelegiuite, astfel contribuind din plin la înfăptuirea planurilor antiromânești ale străinilor care le-au pus în mâini însemnele puterii.

Iar consecințele nefaste ale acestei politici murdare se vădesc la tot pasul: de la punerea pe butuci a întregii economii românești (peste 1200 de mari întreprinderi, agricultura, transporturile) și de la criminala înstrăinare a circa 20% din pământul țării, până la măcelărirea pădurilor spre folosul companiilor din străinătate, înșesarea străzilor cu mașini străine, a tuturor orașelor cu bănci, farmacii și supermagazine, a minților fragede cu dorul de ducă în dauna învățăturii, respectului și buneii purtări, a inimilor și minților adulte cu goana nebună după plăceri și bunuri dobândite pe căi suspecte („Cine muncește n-are timp să facă bani”, afirmă cu cinism o spusă a timpului) și mai departe până la colapsul total al României prin alarmanta creștere a ratei analfabetismului mascat cu diplome cumpărate, imbecilizarea în masă cu largul concurs al televiziunii și, desigur, uriașul tribut în suferințe și vieți omenești pe care, cu binecuvântarea unor medici și farmaciști, românii îl depun an de an la picioarele poluării tot mai agresive și a alimentelor impecabil ambalate, dar tot mai toxice.

Nici măcar limba, acest strălucit vehicul al dorurilor și al legăturilor românilor din totdeauna și de pretutindeni cu Cerul, Pământul și timpul, nu mai este integral românească. Căci înafară de invazia stupidelor anglicisme (ok, locație, brand, hi etc.), pe care – așa cum, de pildă, se întâmplă în Franța – nimeni la noi nu-și bate capul să le zăgăzuiască, citesc pe internet cum Dicționarul explicativ al limbii române (DEX), apărut sub patronajul Academiei, contribuie după puterile sale, în egală măsură neștiințifice și lipsite de cel mai elementar bun simț, la deposedarea limbii noastre derivată din cea a traco-geților de ceea ce, în lumina noilor mărturii istorice (documente, dovezi arheologice), tot mai mulți cercetători străini consideră că-i un drept al ei.

Așa se face că după mai sus-amintitul dicționar, niciunul din termenii folosiți de noi azi pentru desemnarea părților componente ale multimilenarului port țărănesc (nici măcar ie, catrință, căciulă, cojoc, suman, opincă sau cioareci) nu a fost preluat din limba dacilor, deși Columna lui Traian confirmă într-un mod copios această evidentă continuitate, ci toate, dar absolut toate respectivele cuvinte referențiale pentru istoria noastră, fie își descoperă originile în limba latină și în limbile unor popoare megieșe (albaneza, neogreaca, slava, sîrba, turca, bulgara, maghiara), cu toate că bulgara și maghiara erau la acea vreme limbile în formare ale unor popoare migratoare venite mult mai târziu, fie – atunci când găselnițele cu pretenții științifice nu-s cu puțință – se recurge la sintagma salvatoare (sic!) „etimologie necunoscută”...

Cât din România mai este a românilor? (Articol de George Petrovai)

Scris de George Petrovai
Marți, 30 Iunie 2015 20:29 -

În aceste condiții de accentuată înstrăinare față de România și românism, ce să ne mai mire (potrivit unui halucinant filmuleț de pe you tube) că mulți români (și cine știe câți or mai fi ca ei) habar n-au cum se numește țara în care s-au născut și trăiesc!

Sighetu Marmației,

□ □

AUTOR George PETROVAI

30 iunie 2015